

TANTA POLÍTICA I TANTA INDEPENDÈNCIA han de crear interferències a la realitat per força. Interferències d'aquelles que afecten, que et fan qüestionar-te les veritats universals. I no penseu que siguin interferències que afectin només als catalans, no... que les interferències arriben a Roma. Al Papa, tot això del nostre procés sobirania, l'ha afectat. Tan que ha pensat en crear una distracció i posar-se, a hores d'ara, que falten 3 dies per muntar el pessebre, a criticar el bou i la mula i expulsar-los d'escena com es fa amb els mals actors.

És tal la bajanada d'aquesta acció que em sorprèn. Vull dir, hi fossin en realitat o no hi fossin, algú pensa, realment, que aquest és el problema de vera-

citat de l'escena? Que estem parlant d'un naixement en plena nit, d'una mare verge i primerenca i d'una estrella brillant al cel i d'uns àngels cantant la bona nova... és a dir... que a mi això del bou i la mula em sembla la xocolata del lloro, no sé com ho veieu.

Que l'Església romana i catòlica ha de

Que la Església romana i catòlica ha de tenir molt poca feina (o s'ho deu pensar) per estar per aquestes xorrades.

tenir molt poca feina (o s'ho deu pensar) per estar per aquestes xorrades. Que si volen jo els dono unes quantes idees per pensar i reflexionar o algunes tasques

mundanes per fer, en lloc d'estar pensant en bous, mules i escenes inventades situades fa 2000 anys. Que no sé jo si ho sap, el pobre Papa, que estem vivint tots plegats una època difícilíssima i que no estaria de més que donés suport a la gran tasca de milers i milers dels seus parroquians que ajuden, cada dia, la gent que més ho necessita, i que es qüestionés certes idees arcaiques que encara arrossega dels temps en que es va posar de moda la faula del Nadal.

Que si vol entretenir-se amb alguna cosa pot fer una subhasta d'art benèfica a favor dels més pobres, dels desnodrits, dels que estan en guerra, dels que pateixen la part més cruel d'aquesta dura realitat d'ara. Amb el que en tregui,

de vendre una mica, res, només una mica, del seu patrimoni potser podria ajudar el món a ser una mica més just, amb bous i mules i qui vulgui.

Sé que és anecdòtic i que no he de ser jo qui doni importància a aquesta, perdneu-me, xorrada descomunal, però és que ja només per una qüestió d'il·lusió infantil, que després del caganer, el que més mola del pessebre són les bèsties, que són més reconeixibles que els senyors amb ales i aurèoles al cap, que voleu què us digui.

Però, vaja, sempre s'ha dit i és ben cert, que el Papa de Roma i la major part de la cúria de l'Església estan un xic per damunt del nivell terrenal i mundà. I veient aquestes coses, m'atreveixo a dir, que no estan en un nivell superior, no, sinó en una mena de dimensió paral·lela. I desconeguda.

TEATRE

Joan Sala Vila

Dos en conserva, passà pel Teatre de Ponent

La companyia aragonesa Tranvia Teatro presentà al Teatre de Ponent un simbòlic pot de conserva. El pot era l'escena i la conserva, els actors. Dos actors de característiques ben oposades, gairebé contradictòries, que per diferents circumstàncies esdevenien la fruita i hortalisa en conserva. Amb una demostració dirigida de bell antuvi pel pallaso, els actors, aquell personatge amo d'ell mateix i que sap el que vol mofant-se del company incapaç de tenir iniciatives i viure esclau, van dibuixar un espai vital en el que la paraula esdevenia aquella música de la vida plena de contrast i difícil d'entendre.

Amb una actuació segura i ben tre-

ballada els dos actors feren del teatre un espai, una mena de càtedra, crítica de la vida, dura, a vegades, divertida, sovint, sofisticada, algun cop i també mitificada quan calia. En conserva eren dos pallasos que conservaven en l'escena ironies de l'existència, diferències dels éssers humans, contradiccions en el pensar i sobretot humor, càustic o alegre, en les conclusions. Una metàfora en que cada dia obres la llauna, l'omplis de vivències de tota mena i en acabar la jornada, tanques la llauna amb els personatges dintre perquè no perdin les essències del ser.

Per aquest cap de setmana el Teatre de Ponent de Granollers presenta una nova obra: es tracta de la Síndrome

La Cia. Tranvia Teatro de Saragossa.

Caucàssica a càrrec de la Cia. **White in Blach**, en un gènere de concert-espectacle. Es tracta d'un conjunt de cinc veus úniques que beu de les fonts del gospel més contemporani per endinsar-se en el soul, el rock... Les seves referències musicals van des de **Kirk Frankin, Kurt Carr...** Tenen un estil propi i característic amb una gran harmonia amb les seves veus.

DANSA

XAVIER SOLANAS

L'extraordinària coordinació de situacions i moviments impactava la mirada però feia seva l'ànima de la gent

El Trencanous del Ballet de Moscou

GRANOLLERS. Una obra de ballet estrenada a Sant Petesburg l'any 1892. La partitura és de Txaikoski basada en un conte de Nadal, que esdevení la seva representació una tradició nadalenca, primerament a Nord-amèrica i posteriorment a diferents nacions d'Europa.

La posada en escena a Granollers pel Moscou Ballet desvetllava una aurora amb un sol naixent esplendorós d'una manera especial quan sota el blau celeste la dansa s'universalitzava amb quatre parelles de quatre cultures, hispana, xinesa, àrab i russa. La música inventava un llenguatge de paraules invisibles però intenses en la modelació de sentiments.

L'extraordinària coordinació de situa-

cions i moviments impactava la mirada, però feia seva l'ànima de la gent. La música i el moviment s'enroscaven en la ment i el sentiment produint un éxtasi íntim que convertia l'entorn en un jardí de delícies i en un espai de felicitat. Ballarines i ballarins sublimaven la comèdia humana convertint-la en el ballet encisador de la vida.

Sota l'arbre de Nadal i sota l'arbre del dia a dia, la dansa fruitava valors universals amb el suau moviment del vals de les flors, amb la dansa de la fada de sucre, amb els compassos d'una marxa i sempre amb la musicalitat espiritual d'un conte de fades de la festa més universal, el Nadal.